

STRMILOVSKÉ NOVINY

4/1997

Milý čtenáři!

"Přijela pout..." zpívá se v jedné starší písničce. Přijela "pout" - mohli by zpívat Strmiláci (to abych zavzpomínal na články o "strmiláčtině"). A zase odjela - a zbylo prázdné místo za kravínem. Zemřel pan Ferdinand "Fáček" Kubák - a zbylo prázdné místo někde v nás. Tak už to bývá lidé i věci přichází a odchází. Jak moudrý je biblický Job, když říká: "Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno."

I "luftáci" - tedy ti, kteří trávili letní měsíce v jižních Čechách, aby si užili trochu čerstvého "luftu", se rozjeli do svých domovů. Budiž jim přáno - sám jsem původem Pražák a nestýská se mi. Koncem srpna se vrátili do

škol učitelé a začátkem září je následovaly i děti.

S tou školou si trochu "přihřeji polínko" - snad si vzpomenete na začátek školního roku, ať již svůj, dětí, či vnučat. Základním znakem byl - nedodělaný rozvrh. Ještě v půlce září jsme dostávali rozvrhy jen na týden dopředu a i ty se během toho týdne měnily. Chápu to - je tolik věcí, které musí autor rozvrhu brát v úvahu. Je jen jedna tělocvična; někteří učitelé některý den v týdnu nemohou; i učitel je jen člověk - musí obědovat; nemůžete dát hlavní předměty odpoledne; podle předpisu nesmí být výtvarná výchova po tělocvik; na němčinu se třídy dělí, na tělocvik se zase s jinými třídami spojují; jsou tu dozory v jídelně, na chodbách... Nejde to prostě sednout, vzít papír a tužku a za hodinu vstát od hotové práce. Strmilovská Základní škola měla díky počítači

rozvrh prakticky hotový ještě před začátkem školního roku.

Pryč od počítačů - jsou i veselejší věci na světě. Dozrává ovoce, doufejme, že porostou houby. I ten obchvat okolo Strmilova roste skoro před očima. Na obloze možná uvidíme létat draky, byť jich asi bude víc koupených, než těch slepených doma.

Je tu hezky, na tom světě. Při všem tom zlu, které se valí z televize, z rádia i tom, které vidím okolo sebe - je tu hezky. A mám takový dojem, že když se budeme snažit - a možná to ani nedá tolik práce - tak by tu mohlo být hezky všem.

Tvoje redakce

"Začala škola"

čtete na str. 5

Z OBSAHU

- O strmilovském náměstí
A. Polanecký
- Muzikantské historky
M. Paulát
- "Prvňáčci"
M. Slámová
E. Pleningerová
- "Váš poslanec"
Milan Štěch
Vladimír Špidla
- Vědecká přísloví
- Obecní knihovna

O STRMILOVSKÉM NÁMĚSTÍ

Perla Strmilova, nepřeháním, když takto nazývám naše náměstí? Kolik jsme už viděli krásnějších?

Nebo je to snad strmilovský patriotismus, zvlášť nás, rodilých? Nevím. Než budu vyprávět o jeho nynějším vzhledu a kráse, bude snad vhodné vyhledat patřičné dokumenty popisující jeho starší historii.

Rodáci i obyvatelé Strmilova, zvláště ti starší, by se mohli upamatovat, že na parkovou úpravu přešlo naše náměstí v první polovině 50. let. Uděláme-li si ale exkurzi do vzdálenější minulosti, dozvíme se, že stupňovitá úprava náměstí a jeho osázení 13 lípami, byla provedena v roce 1923. Nejstarší informace bychom pak našli v kronikách.

Již málokdo ví, že nejstarší dvoutřídní škola stála na nynější terase, vedle domu č.p. 9 (DUMBO). Byla vystavěna v roce 1822 a v roce 1835 byla zničena požárem.

Možná, že dále nevíte, že z jižní strany do vrchů ke kostelu příkře stoupala pěšina bez schodů. Byla to úzká ulička, vedoucí jak k faře, tak i ke vchodu do bývalého hřbitova. Podle ústního podání nechal na této pěšině postavit schody velitel pruské posádky, která obsadila Strmilov v době prusko-rakouské války. Chtěl se tím odvděčit místnímu lékaři, tehdejšímu starostovi, který mu vyléčil bércové vředy.

Po velkém požáru v roce 1835 byl zrušen hřbitov na náměstí. Hřbitov i kostel stály na vyvýšenině, ale před stavbou nového kostela byl kopec na náměstí srovnán. Zemina a ostatní materiál byl navážena na místo dnešního parčíku směrem na Podolí. Sem byla navedena i zem z bývalého hřbitova (Obec. kronika z r. 1928 - str. 139).

Před domem č. 97 a 68 stála na kamenném podstavci socha nejsv. Trojice. Na nynější místo byla přenesena v r. 1835. V místech dnešního umístění sochy stál před r. 1835 obecní dům a byl zde i výčep. Proto je pod nejsv. Trojicí vchod do podzemních chodeb, t.j. prodloužených sklepů, které sloužily za

sklad piva a nahrazovaly lednice. Někteří naši občané se domnívají, že tyto chodby byly vyraženy k některým občanským domům a měly sloužit jako únikové cesty v dobách válečného ohrožení. Do roku 1848 zde stával

veřejný pranýř. Po požáru r. 1835 byly budovy na náměstí zbořeny a trosky odvezeny.

V horní (východní) části volně pobíhala drůbež, pásly se kozy a ovce. V místech dnešní kašny býval rybníček, v němž se napájel dobytek a plavaly husy a kachny. Kašna s pitnou vodo stála proti domu č.p. 27 (p. Jan Kubák). V roce 1879 místo rybníčku bylo postavena kašna, ale její dnešní podoba podle kronikáře V. Martínka je až z r. 1935. Toto byl jistě nevyčerpávající dotek historie našeho náměstí.

V době polistopadových změn, zvláště po příjemném poohlédnutí se jinde ve světě, jsme získali nové pohledy na výstavbu menších měst i oddechových míst v nich.

Vydařený zájezd našeho starosty a občanů do Švýcarska nám otevřel oči a zároveň nás inspiroval k pokusu vytvořit také z našeho náměstí oázu klidu a pohody, a to jak pro naše oči, tak i pro duše.

Pracovníci obce určení k úklidu, čistotě a vzhledu obce, věnují se s opravdovou péčí a láskou strmilovským patriotům o lepší a přitažlivější vzhled Strmilova, hlavně jeho náměstí.

Netroufám si vyjmenovat všechny ty celoročně kvetoucí květiny a okrasné keře. Rád ale pobývám kolem bazénu, kde v jeho okolí

květou tulipány a mečíky, kopretiny a růže a z vody "minijezírka" na nás pohlíží překrásné růžové lekníny. Díky za tuto pěstitelskou práci patří naší čilé dvojici Miluše Tučkové a p. Aloisi Novotnému. Občanskou i sponzorskou svépomocí získali naši dva nadšenci možnost nákupu několika rododendronů, azalek, hortenzií, ale také zakrslý modřín. Mají z toho upřímnou

radost, že ještě větší krásou obohatí naše náměstíčko. Nechť jim tato iniciativa ještě dlouho vydrží.

Upřímného poděkování se dostalo naší pěstitelské dvojici od australského Čecha, který náhodně projížděl Strmilovem se skupinou australských turistů. Z jejich neobvyklého setkání vzniklo dopisování a následný přátelský vztah. Milovníci krásné přírody mají k sobě vždycky blízko.

A právě takoví lidé velmi těžce nesou skutky

vandalismu, které neušetřily ani naše náměstí. Někdo měl zájem poničit, nebo alespoň snížit jeho krásu. Snad si ani neuvedomil, že tímto nekulturním činem poničuje a snad i ničí svou lidskou duši, a to v době kdy všeobecný řád věcí žádá spíše kladné činy, krásu a radost a neposlední řadě i obecné dobro.

Ať je náš dávnověký svědek strmilovské historie i nadále stále krásnější a je pro nás všechny opravdovou perlou.

Autor článku děkuje paní učitelce Kubákové za historické podklady, které poskytla velmi přátelsky a ochotně.

Antonín Polanecký

Vážení občané Strmilova a okolních obcí, dovoluji si Vás pozdravit i touto cestou místních novin. Jak možná dobře víte, místní římsko-katolická fara byla určitou dobu neobsazena knězem.

Věc se změnila ke dni 20.8. t.r. jmenováním mé osoby farářem ve Strmilově, Blažejově a Člunku s výpomocí v Kunžaku. Děkuji srdečně místní farnosti za milé přivítání i všem ostatním lidem za vstřícný postoj a spolupráci.

**Váš duchovní správce
P. Pavel Berkovský**

Během druhé světové války byly v Čechách a na Moravě zavřeny všechny vysoké školy a velmi výrazně byly omezeny i možnosti studovat na středních a odborných školách. Snahou většiny mladých lidí bylo proto přežít válku u svých rodičů a pokud možno na venkově, kde bylo také více možností obstarat si potraviny, kterých byl nedostatek. Já i všichni moji kamarádi, kteří byli členy naší mladé kapely, jsme naštěstí ještě nepatřili mezi ročníky, které byly totálně nasazeny na práce do Německa. Kromě Mirka Svobody, který se musel krátkodobě zúčastnit vybudování zákopů, jsme všichni mohli být přes válku doma. Mimo kina a několika mimořádných kulturních akcí nebyly ve Strmilově prakticky žádné možnosti zábavy a tak jsme velkou část svého volného času věnovali právě hudbě. Každý z nás se snažil zdokonalit hru na svůj hlavní hudební nástroj, ale zajímali jsme se také o hru na další nástroje. Láda Vonka i já jsme se věnovali nejen hře na saxofon, ale intenzivně jsme se také oba učili hrát na klarinet. Většina z nás se také zajímala o hru na žesťové (plechové) hudební nástroje a využívali jsme každé příležitosti,

jak si na ně zahrát. Ochotně jsme je nosili starším muzikantům za to, že nám je potom alespoň na chvíli půjčili. Někdy jsme s nimi dokonce vyšli za město, usedli na stráň a zahráli jsme si jen tak pro sebe. Když potom 9. května 1945 přijela do Strmilova sovětská armáda a naše dechovka ji několik dní vítala, všichni jsme se zapojili do hraní. Mne sice lákala trubka, žesťových nástrojů však bylo dost a více potřebná byla pikola a tak jsem u ní zůstal. Na trubku jsem si v dechovce občas zahrál až o několik let později, když nějaký trumpetista onemocněl a těchto nástrojů byl nedostatek. V květnu 1945 hrál Milda Nořinský křídlovku, Láda Vonka klarinet, já pikolu, Zdeněk Krafka a Mirek Svoboda Es trubky a Vlasta Holec bastrumpetu. Při pohřbech, kterých byl potom větší počet, byla pikola příliš výrazná a proto jsem přešel na B klarinet.

Bezprostředně po skončení války si lidé chtěli vynahradiť šestiletý zákaz tanečních zábav a proto se hrálo téměř každou sobotu a neděli. V té době se příliš nešetřilo, a proto jsme hrávali většinou všichni, včetně nás mladých. Hrálo se z not, ale také z paměti. Mně nedělalo hraní bez not potíže a snadno jsem se dokázal "chytit" i na druhý hlas. Vícehlasému hraní a akordickému doprovodu jsem však chtěl lépe porozumět, a proto jsem se rozhodl, že se budu učit hrát také na nějaký nástroj, který by to umožňoval. Vybral jsem si knoflíkovou chromatickou harmoniku, která sice nebyla, jak jsem později poznal, pro tento účel tím nejvhodnějším nástrojem, svůj účel však

do značné míry splnila. Za peníze, které jsem si nasbíral za hraní, jsem si koupil pětiřadovou chromatickou harmoniku se 120 basy. Na nový nástroj jsem se začal ihned sám učit hrát a netrvalo dlouho a to, co jsem se naučil, jsem také prakticky využil. Kapelník Krafka byl povolán na několik měsíců na vojnu, Milda Nořinský zase odjel na nějaký zootechnický a nebo veterinární kurs a na řadu jsem přišel se svou harmonikou já. Pan Emmer, který dočasně zastupoval kapelníka Krafku, mě v kapele přeřadil z flétny na harmoniku a ze mne se stal na několik měsíců harmonikář. Nejdříve jsem měl z toho obavy, doma jsem intenzivně cvičil, ale nakonec jsem všechno zvládl bez problémů.

V roce 1947 jsem úspěšně udělal přijímací zkoušky do Průmyslové školy strojnické v Jihlavě a začal jsem tam studovat. Bydlel jsem v internátě a na sobotu a neděli jsem jezdil téměř každý týden domů. Moje činnost byla v té době zaměřena na dvě hlavní aktivity.

Muzikanti ze Strmilova a okolí VI. část

První a tou hlavní bylo pochopitelně studium na škole, tou druhou aktivitou, které jsem věnoval možná ještě více volného času, byla moje velká láska - hudba. Téměř každou sobotu nebo neděli jsem hrával ve Strmilově a jeho okolí se strmilovskou kapelou nebo s Mladou partou, ale často jsem také vypomáhal i některé jiné okolní kapele. Soboty a neděle jsem měl tedy většinou zadane pro hudbu v okolí Strmilova, v ostatních dnech jsem zase muzicíroval v Jihlavě.

V té době se u nás pracovalo i v sobotu a sobotní zábavy, na kterých hrála hudba, začínaly vždy až večer. Z Jihlavy jsem se na ně pohodlně dostal poledním vlakem i když jsem někdy musel jít z Popelína do Strmilova pěšky. Z nedělních her, kterých bývalo snad ještě více než těch sobotních, jsem jezdil rovnou v pondělí ráno autobusem a vlakem do Jihlavy. Někdy jsem měl také možnost se svěřit nákladním autem s panem Jeřábkem, který tímto směrem často jezdil. Když jsem přijel do Jihlavy, zpravidla jsem šel rovnou do školy na hodinu důležitého předmětu - mechaniky. Potom jsem většinou školu opustil a trochu jsem se vyspal. Na internátě jsme si však ve dne nesměli lehnout, a proto jsem to dělal jako kdysi známý strmilovský zbojník Dobeš. Postel jsem nerozestílal, ale vlezl jsem si pod peřinu tak, že se ani nepoznalo, že tam ležím. Poučen chybou, které se Dobeš kdysi dopustil a která se mu stala osudnou, jsem však ještě před tím dobře uschoval svléknuté boty a šaty. Potom jsem si pod peřinu upravil otvor pro dýchání a mohl jsem spát. Někdy mi bylo

horko, ale po probdělé noci jsem byl vždycky tak ospalý a unavený, že jsem normálně usnul. Jednou v pondělí, když jsem v internátě takto spal, mě probudil hovor. Do naší světnice vstoupil ředitel internátu s nějakou návštěvou a ukazoval jí nový nábytek, který jsme právě dostali. Já jsem ležel a snad jsem ani nedýchal. Byl jsem si vědom toho, že v případě, že by se mé pondělní spaní v internátě prozradilo, nemohl bych si ho v budoucnu už nikdy dovolit. Když potom návštěva, která jak jsem se později dozvěděl byla z Ministerstva školství, odešla, moc jsem si oddechl. Potom jsem tvrdě usnul a klidně jsem spal až do poledne, do příchodu mého přítele a souseda Standy Herinka z Humpolce, který mě vzbudil. Svě uplatnění v hudbě jsem v té době hledal a nacházel i v Jihlavě. Ve studentském internátě, kde jsem bydlel, jsem snad již v prvních dnech poznal spolužáka Jirku Řezníčka, který velmi dobře hrál na violoncello. Byl to hodný, poctivý a pilný člověk, pro kterého byla hudba, podobně jako pro mne, velkým koníčkem. Měl různé noty pro violoncello a housle, ze kterých jsme spolu hrávali a společně jsme účinkovali v různých jihlavských orche-

strech a souborech. Naší nejoblíbenější skladbou, se kterou jsme také několikrát vystupovali na veřejnosti byla Česká suita od Otakara Zicha, komponovaná jako duo pro housle a violoncello. Některé její části jsme také jednou hráli v největším jihlavském kinosále, kde byli shromážděni všichni studenti z jihlavských středních a odborných škol. Doporučil nás tam pravděpodobně ředitel naší průmyslovky Ing. Vladimír Eck, bratr strmilovského učitele Františka Ecka. Ten byl sám také velmi dobrým klavíristou a s námi se dobře znal nejen ze školy, ale také ze společného muzicírování. Pozval si nás totiž několikrát do svého bytu, kde jsme se společně bavili hudbou. Pan ředitel Eck byl podobně jako jeho bratr František již od pohledu přísný, ale při hraní byl k nám přátelský. Měl také velmi hodnou paní, která nás věčně hladově studentky vždycky něčím pohostila.

O našem muzicírování se dozvěděl i dirigent Jihlavského symfonického orchestru a nabídl nám, abychom se stali jeho členy. Oba jsme této příležitosti využili, dostali jsme souhlas i od vedoucích internátu a do činnosti tohoto orchestru, který měl jednou týdně zkoušky, jsme se plně zapojili. Orchester dirigoval ředitel Hudební školy, který byl také výborným klavíristou. Na uměleckém i organizačním vedení orchestru se podíleli i někteří profesori a učitelé školy. Nacvičovali jsme v něm Dvořákovy Slovanské tance a já jsem hrál na housle. Po několika měsících jsme se začali zabývat Smetanovou symfonickou

pokračování na str. 4

Muzikanti ze Strmilova a okolí

pokračování ze str. 3

básní Má vlast a jako první přišla na řadu Vltava, na jejímž začátku hrají dvě flétny. Ty ovšem náš orchestr neměl a když na mne Jirka prozradil, že jsem také flétnista, přešel jsem z houslí na flétnu. Hrál jsem na ni s profesionálním muzikantem - flétnistou z vojenské kapely. Jihlavský symfonický orchestr neměl v té době bídu o houslisty, ale mnohem více potřeboval flétnu, a tak jsem u ní zůstal i později. S tímto nástrojem jsem se zúčastnil koncertů, na kterých jsme hráli také některé části opery Prodaná nevěsta a s divadlem jsme spolupracovali při interpretaci Polské krve.

Když jsme s Jirkou Rezníčkem v internátě muzicírovali, přihlásilo se nám ještě několik dalších muzikantů a tak jsme zde založili malý taneční orchestr. Já jsem z nich byl do muziky asi nejvíce zapálený a tak si mě zvolili za kapelníka. Jména všech členů této kapely si již nepamatuji, vzpomínám si pouze na některé. Na trumpetistu Bínovce ze Stráže a na houslistu Standu Plota, kterému jsme říkali Igor Pásek snad proto, že byl vždycky pěkně upravený. Naše kapela, ve které jsem hrál na saxofon a na klarinet, potom účinkovala v internátě poměrně často při různých slavnostních příležitostech, po schůzích a pod. Hráli jsme bezplatně a to studentům plně vyhovovalo, protože si mohli v internátní jídelně občas zatančit. Oblíbili si nás i někteří zaměstnanci internátu, zejména kuchař se svou paní. Mně s úsměvem říkali pane kapelníku a měl jsem u nich určité privilegované postavení. Nikdy jsem si nemohl stěžovat na malou porci jídla a oběd jsem dostal i když jsem nepředložil stravenku. Ve škole jsem měl také několik kamarádů, velmi dobrých muzikantů, kteří našemu internátnímu orchestru zpravidla vypomáhali. Byl to o trochu starší a již ženatý trumpetista Standa Vak, pozounista z Velkého Meziříčí Franta Diviš a klarinetista Franta Suchan.

Noty pro náš internátní orchestr jsme sháněli dosti obtížně a proto jsme s povděkem přijali, když Franta Diviš s sebou na jednu hru přivezl notové knížky pro malý taneční orchestr a půjčil nám je. Já jsem to velmi uvítal zejména proto, že v nich byly velmi pěkné a při tom lehké foxtroty, které nebylo možno koupit a které bych v té době ještě nedokázal sám pro orchestr tak dobře upravit. Poznal jsem také, že by se velmi hodily i pro strmilovskou kapelu, která měla podobných skladeb velký nedostatek. Když jsme skončili hraní v internátní jídelně, neváhal jsem a požádal Františka, aby mi je na několik dní půjčil, že si některé písničky opíšu. K mému velkému zklamání jsem však od mého přítele dostal naprosto negativní odpověď a při další diskusi s ním jsem dokonce ztratil veškerou naději, že

budu mít někdy možnost noty opsat. Potom jsme šli nahoru do internátního pokoje, kde jsem já spal a kde jsme původně chtěli jako hosta uložit i Frantu Diviše. Na poslední chvíli se však ukázalo, že u nás není volná postel a František šel spát do vedlejšího pokoje k sousedům. Jeho věci, včetně pro mne tak zajímavých not, však zůstaly u nás. Když odešel, dostal jsem nápad, který jsem bez dlouhého váhání začal ihned realizovat. Sedl jsem si za stůl, za kterým jsme byli zvyklí v noci rýsovat, rozsvítil jsem si noční lampičku a pustil jsem se do opisování not. Začal jsem foxtrotem You are my Sunshine, potom následoval Námořník (Byla jedna holčička...), dále přišel na řadu Alexander a nakonec jsem ještě stihl Čí a čí je srdce mé. Aby to šlo rychleji, psal jsem pouze tužkou a když bylo asi tři čtvrtě na sedm ráno, měl jsem všechny čtyři foxtrotы opsané. Dal jsem všechno na své místo, šel jsem se umýt, nasnídat a potom normálně do školy.

Tento způsob jednání byl sice proti mým morálním zásadám a k vůli své osobě bych nebyl nikdy ochoten se pro něco podobného propůjčit. Když se však jednalo o strmilovskou kapelu, která tyto noty naléhavě potřebovala a při tom jsem tím nemohl nikoho poškodit a nebo někomu ublížit, bez váhání jsem to udělal. Opsané noty v plném rozsahu splnily svůj účel a strmilovské kapele a zejména nám mladým velmi pomohly. Hrálo se z nich asi dvacet roků a ještě nyní si některý z těchto foxtrotů z paměti rádi zahrajeme.

O našem hraní ve studentském internátě se dozvěděli i žáci jihlavské obchodní akademie, kde bylo také několik velmi dobrých muzikantů. Když se rozhodli, že se svým orchestrem uspořádají koncert, přijali jsme s Jirkou jejich pozvání a také jsme si s nimi zahráli. Ze skladeb, které jsme měli v programu, se mi nejvíce líbila Fučíkova Marinarella, kde flétna měla několikrát sólo. Přijali jsme pozvání i od dalších hudebních skupin, zahráli jsme si v klavírním kvartetu a občas i v jiných malých komorních souborech.

Za mého několikaletého působení v Jihlavě jsem také občas uplatnil svůj nový nástroj - harmoniku a to nejen na různých výletech, brigádách a besedách. Jihlavská Hospodyňská škola hledala někoho, kdo by na škole vytvořil a vedl pěvecký sbor a přes mého spolužáka Františka Komínka se dostali až za mnou. Já jsem jejich požadavek neodmítl a do Hospodyňské školy jsem začal docházet jednou týdně. Škola však byla od internátu poměrně daleko a proto mi pokaždé pomáhal nést harmoniku František, který tam měl sestřenici. Žákyně byly v této škole celé dny zavřeny, vycházky měly jen omezené a snad také proto si možnosti bavit se zpěvem vážily. Úroveň výuky zpěvu na obecných a měšťanských školách byla v této době všeobecně velmi

dobrá a jistě také proto všechny dívky dobře intonovaly a moje práce s nimi ve sboru byla snadná a příjemná. Ředitelka školy byla ráda, že děvčata mohou zpívat a umožnila mi, abych se se svým pomocníkem a nosičem harmoniky mohl s Hospodyňskou školou občas zúčastnit divadelního představení Horáckého divadla, koncertu Bromova orchestru a pod. Náš pěvecký sbor, při jehož účinkování jsem hrál na harmoniku, zpíval různé národní a lidové písničky, z nichž naše nejoblíbenější byla "Kdo by tě Mařenko nemiloval". Já jsem ji měl v oblíbě také proto, že mi její začátek připomínal Mařenku Nořinskou, která tehdy studovala na Střední zemědělské škole v Chrudimi. Snad největší úspěch měl náš sbor, když vystupoval na besídce v Hospodyňské škole v Telči.

V době, když jsem působil v Jihlavě, udivoval nás svoji vysokou úroveň taneční orchestr Hot-club, který neměl široko daleko konkurenci. Svým obsazením s pěti saxofony se podobal orchestru Karla Vlacha, měl však pouze jednu trumpetu, na kterou hrál kapelník a vynikající trumpetista Hicl, jeden trombon a klavír, kytaru, basu a bicí. Kapelník Hicl, který měl na trubku perfektní přednes, velký tónový rozsah a dokonalou techniku, byl jen o málo starší než já, studoval také průmyslovku, ale pletářský obor. Znal jsem se s ním a v kapele průmyslové školy jsme také spolu hrávali. I přes jeho nesporně velké muzikantské kvality se mi však u něho nelíbilo jeho arogantní chování. Po jednom vystoupení v Lidovém domě, kde v hlavním sále hrál Hiclův Hot-club a dole ve vinárně účinkovala pod svým vedením internátní kapela, mi Hicl nabídl, abych také začal hrát v jeho orchestru. Já jsem však s jeho způsoby jednání nesouhlasil a tuto nabídku jsem nepřijal. Bylo to také v době, kdy mé studium na škole již končilo a přestup do nové kapely by se už ani nevyplatil.

Začátkem mého pobytu v Jihlavě jsem také začal navštěvovat kurs harmonie, který uspořádala Hudební škola. Poznal jsem však, že pro studium této nauky není právě nejvhodnějším nástrojem harmonika a hledal jsem jiné možnosti. Měl jsem však štěstí a řešení jsem našel. V průmyslové škole a zrovna v naší třídě byl klavír, který jsem mohl k tomuto účelu využívat. Začal jsem cvičením z Bayerovy klavírní školy a postupně jsem se dostal k náročnějšímu hraní při řešení různých úkolů z harmonie a později i k doprovodu písniček. Mé snahy si všimla paní profesorka - ruštinářka, které jsme říkali "Bábuška" a požádala mě, abych v hodinách ruštiny, při zpěvu ruských písniček, hrál na klavír. Využil jsem svého spolužáka a trumpetistu Standu Vaka, který dovedl hrát také na piánovou harmoniku a ruské písničky jsme hráli společně. Standa hrál na klavír jednou rukou melodii a já oběma rukama doprovod. Hraní

pokračování na str. 5

Muzikanti ze Strmilova a okolí

pokračování ze str. 4

"na tři ruce" se sice běžně nepoužívá, ale docela dobře znělo a paní profesorka, která zřejmě měla ráda hudbu, byla spokojena. Od té doby jsem to měl u ní dobré a svou přízeň mi dávala najevo i tím, že mi tykala.

Potom přišel únor 1948, na škole se vytvořil Akční výbor a chystala se velká prověrka, která měla rozhodnout kdo na škole zůstane a kdo ji bude muset opustit. V té době mnoho lidí přicházelo z politických důvodů o své zaměstnání a také moje nastávající manželka Mařenka Nořinská musela zanechat studia na Střední zemědělské škole v Chrudimi a vrátila se do Strmilova. Můj tatínek byl živnostník a politice se nikdy nevěnoval. Já jsem proto postrádal to, čemu se tehdy říkalo "dělnický původ" a moje šance zůstat na škole se zdála být velmi malá. V naší třídě jsme byli všichni již starší, několik let po vyučení a byli jsme vyzváni, abychom podali přihlášku do KSČ. Tuto výzvu splnili téměř všichni moji kamarádi, já jsem však takové řešení ještě s dvěma spolužáky odmítl a přihlášku jsem nepodal. Potom následovalo období neklidu a napětí. Jak dopadne jednání Akčního výboru? Budu mít možnost dokončit studium a nebo mě ze školy vyhodí? Nejistota jak všechno dopadne trvala poměrně dlouho. Až nakonec bylo přece jen rozhodnuto. K mému velkému překvapení to dopadlo dobře a já jsem mohl na škole zůstat. Dlouho jsem však nevěděl co mě zachránilo. Až později mi všechno prozradil jeden můj spolužák, který se tohoto důležitého jednání zúčastnil. Členkou Akčního výboru byla také paní profesorka ruštiny snad také proto, že byla původem Ruska. Ta se mě při jednání velmi důrazně zastávala a doslova bojovala o to, abych na škole zůstal. Na moji obranu připomínala, že jsem ještě mladý a nezkušený, ale že nejsem v žádném případě prospěchář. Pochvalně se vyjádřila k mým zálibám a s obdivem hovořila o mé hudební činnosti. Toto mé první avšak ne poslední setkání s politikou dopadlo tedy díky magickému působení hudby příznivě, nemělo pro mne žádné negativní důsledky a já jsem mohl školu dokončit. Poznal jsem, že toho, co mi muzika přináší, je mnohem více než jsem původně předpokládal a můj důvěrný vztah k hudbě se ještě prohloubil.

Ing. Mojmír Paulát

DĚKUJEME

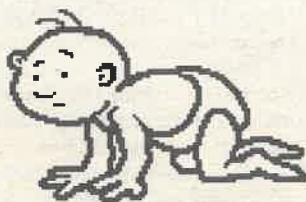
Děkujeme sestře Věře Kopečné (tetě CJ [sí dže]) a ostatním za to, jak nám vařili a starali se o nás na letním táboře v Malém Jeníkově.

Jménem všech děkuje

Radka Babická

A co prvňáčci ...

Ptát se "jeslátek", případně prvňáčků, jak se jim v té školce či škole líbí, na to je asi ještě moc brzy. A tak jsme se raději zeptali na první dojmy těch, kteří se o ně starají - paní učitelky Slámové a paní učitelky Pleningerové:

1. Kolik dětí přišlo do Vaší třídy a kolik je to v porovnání s loňským rokem?

Školka: Zapsáno bylo 15 dětí, ale přišlo jich jen 10. Během roku však ještě nějaké děti přijdou. Oproti loňsku se počet nových dětí zvýšil.

Škola: Loni bylo prvňáčků 18, letos ještě o dva více.

2. A jaký je poměr mezi holčičkami a kluky?

Školka: Převládají kluci

Škola: 7:13 ve prospěch kluků. Pozná se to hned - třída je o poznání zlobivější.

3. Stýská se dětem po rodičích?

Školka: Tesknících dětí ubývá. Nyní je to v průměru jedno takové dítě na třídu.

Škola: Loni to bylo horší, to chtěl jeden prvňáček dokonce utíkat z hodiny. I letos je to jedno dítě, ale to se nechá docela snadno zabavit a na smutek zapomené.

4. Pozorujete za poslední roky nějakou změnu v chování nastupujících dětí?

Školka: V poslední době jsou nastupující děti méně samostatné v sebeobsluze, přibývají děti se špatnou výslovností a vůbec s problémy s vyjadřováním. Starší děti pak stále více požadují technické hračky.

Škola: Děti jsou vzdělanější a také "otřelejší" - snáze se přizpůsobují novému prostředí než jejich předchůdci. Má to však i druhou stranu - více zlobí a jsou neposlušnější. Mají i větší problémy se soustředěním - jsou neklidné a roztěkané.

5. Co byste vzkázala rodičům dětí, které začaly chodit do školy/školky?

Školka: Vítáme názory a připomínky, nové nápady, ale i to, když si přijdete o svých dětech "jen" popovídat.

Škola: Mějte trpělivost, především když děti dělají domácí úlohy. To především. A potom - mluve se svými dětmi, chodte s nimi ven - je to lepší, než jim zapnout televizi.

Děkuji za rozhovor Jaroslav F. Pechar

Zahrádecký spolek
vás zve na

PODZIMNÍ VÝSTAVU
plodů zahrádek, polí, lesů
a mysliveckých i rybářských
trofejí a to
v neděli 5. října od 13. do 16 hodin
v sále Obecního domu za účasti
školkařského střediska Johanka
(výstava i prodej).

(převzato ze Zahrádeckého zpravodaje)

Rozlosování - PODZIM 1997 (uzávěrka 14. září 1997)

MUŽI A	MUŽI B	ŽÁCI
10.8. - Strmilov:Suchdol 1:5	3.8. - Strmilov:Peč 1:5	
16.8. - Strmilov:Slavonice 0:9		
24.8. - Strmilov:J. Hradec 0:2	23.8. - Strmilov:N. Bystřice 1:3	
30.8. - Strmilov:St. Hlína 0:2	30.8. - Strmilov:Cizkrajov 2:7	
7.9. - Strmilov:Halámky 4:4	7.9. - Strmilov:St. Hobzí 0:5	7.9. - Strmilov:N. Bystřice 2:10
13.9. - Strmilov:Klikov 0:2	14.9. - Strmilov:Kunžak 1:3	13.9. - Strmilov:N. Včelnice 3:3

Kdo nás vlastně zastupuje, aneb Rozhovor s poslancem Vladimírem Špidlou a senátorem Milanem Štěchem

Česká strana sociálně demokratická

PhDr. Vladimír Špidla

ředitel Úřadu práce

Váň Pechar

Poslanecká kancelář Parlamentu ČR
Jaroševská 743/II.377 01 Jindřichův Hradec
tel./fax: 0331 - 362 440

V Jindřichově Hradci v těsném sousedství Jihočeské univerzity se nachází nízký bílý pavilón, na němž pozornost kolemjdoucích upoutává blýskavá deska s nápisem: Poslanecká kancelář Parlamentu ČR. Zde má svůj "hlavní stan" poslanec PhDr. Vladimír Špidla, předseda výboru pro sociální politiku a zdravotnictví. Po předchozí domluvě s jeho sekretářkou (nejlépe na tel. 36 24 40) je možné se s ním osobně setkat. V době, kdy jsem vytvářela následující rozhovor, byl přítomen i senátor za pelhřimovský okrsek Milan Štěch, a proto jsem položila několik otázek i jemu.

Pro přiblížení atmosféry diskuse dodávám, že celkem elegantně zařízené kanceláři vévodí velký portrét Miloše Zemana, následuje několik menších fotografií tohoto pána a na jedné stěně se skromně krčí malá fotografie pana prezidenta Václava Havla. Po vlídném přijetí jsem se začala vyptávat:

Jak si představujete ideální spolupráci poslance a voličů, s jakými problémy jim můžete a chcete pomáhat?

VŠ: Raději než o spolupráci poslance a voličů bych hovořil o své představě naplnění poslaneckého mandátu. Z toho i vyplývá odpověď na vaši otázku. Základní funkcí poslance je vytváření zákonů a ovlivňování vlády. V menší míře pak poslanec zastupuje voliče, zejména jedná-li se o investice s větším dosahem. Z regionálních otázek řeší poslanec především ty, jejichž problematika je mu blízká. Já osobně se zabývám sociálními otázkami a zdravotnictvím, v poslední době je to konkrétně tzv. kapitace - tj. úvaha, že lékaři by byli placeni podle počtu svých pacientů. Tento způsob nepokládám za nejvhodnější. Podle svých zkušeností a znalostí řídící

osídlených oblastí vím, že takovéto oblasti by lékaře neuživily, ale dojíždět za lékařem na velkou vzdálenost není únosné.

Pro poslance je důležité udržet si kontakt a znalost prostředí voličů. Můj obvyklý pracovní režim mimo práce v parlamentu má následující podobu: jednání s institucemi - obcemi, domovy důchodců, podniky - v kombinaci s kontaktem s občany na otevřeném veřejném setkání. Mé jednání je v neposlední řadě vedeno i snahou "dát o sobě vědět", především pak v médiích. Není to z důvodů touhy po popularitě, ale pro přehled voličů, komu že to vlastně dali svůj hlas, jak je jejich poslanec aktivní, jak dodržuje své předvolební sliby a tedy také jak se mají rozhodnout v příštích volbách.

MŠ: Snažím se o kontakt se všemi významnými institucemi. Co se týká požadavků voličů, chtěl bych podotknout toto: občané si často pletou moc zákonodárnou a výkonnou a chtějí po svých poslancích a senátorech věci, které nejsou v jejich kompetenci.

Má další otázka se týká Zákona o rodině. Má sociální demokracie a vy osobně návrh na novelu tohoto zákona? Mám na mysli především otázku dětí v dětských domovech, fakt, že pohlednice poslaná jednou za půl roku je chápána jako dostatečný projev zájmu o dítě a zabírá jeho adopci.

VŠ: Rodinné vztahy nevznikají na základě smlouvy, jedná se o typ práva s kombinovaným charakterem. Avšak vláda se stále snaží začlenit Zákon o rodině do Občanského zákoníku a udělat z rodinných vztahů záležitost smlouvy. Vzhledem k tomu, že sociální demokracie je v současné době v opozici, nemůže nějakou novelu zákona prosadit, byť o to sebevíce usiluje.

MŠ: Děti v dětských domovech je mi velmi líto. Není však v našich silách tento stav změnit. Je to záležitost úředníků na ministerstvu.

Domníváte se, že petice občanů, požadující úpravu tohoto zákona, by měla naději na úspěch?

VŠ: V první řadě si nejsem jistý, zda by se vám podařilo shromáždit větší množství

podpisů. Obávám se, že u řady obyvatel této republiky stále převládá lhostejnost a nezáměr o problémy, které je nepálí. Dále chci poznamenat, že, ač bych si to osobně přál a usiluji o to, není v naší zemi podobné ustanovení jako v sousedním Rakousku, totiž že petici s více než 100 000 podpisů se Parlament musí zabývat. U nás je petice odkázána na posouzení petičního výboru.

Jak přistupujete k problematice drog, co byste navrhol na zlepšení současné situace?

VŠ: Drogová záležitost je otázka, kterou se asi nikomu nepodaří uspokojivě vyřešit. Já osobně se domnívám, že restriktivní opatření mnoho užítu nepřinášejí. Jakmile uzákoníte držení drog jako trestné, už nikdy neusvědčíte žádného dealera, protože bude moci lhát, odmítat vypovídat atd. Kromě toho si myslím, že restriktivní opatření, aby bylo účinné, by muselo přesáhnout evropskou míru únosnosti. Jsem tedy zastáncem především prevence. Dnešním problémem je, že to, co je označováno jako prevence, je v podstatě pouhá osvěta. Ucelený program atraktivního naplnění života pro mladé postrádám.

Na závěr předávám jeden dotaz od žáků ZŠ Strmilov: Bylo by možné snížit věkovou hranici pro získání řidičského průkazu B na věk 16 let?

VŠ: Pro toto bych ruku rozhodně nezvedl. Současní mladí lidé jezdí často s velmi silnými auty, aniž by byli schopni tento fakt do všech důsledků pochopit. Mnohem spíše bych hlasoval pro důslednější kontrolu dodržování bezpečnostních předpisů.

Děkuji vám za rozhovor
Ptala se Lenka Pecharová

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**Milan ŠTĚCH**
senátorKancelář:
Masarykovo nám. 17
393 01 Pelhřimov
tel./fax: (0366) 32 12 96Senát:
Valdštejnské nám. 4
118 01 Praha 1
tel.: (02) 57 07 31 23
fax: (02) 24 24 90 00

KURZY POČÍTAČŮ PRO ZAČÁTEČNÍKY:

Stejně jako v loňském roce i letos je možné se přihlásit na kurs počítačů pro začátečníky. Z časových důvodů vypisují jen jeden termín - v úterý večer, od 18,00 do 19,30 a to pro pět dospělých začátečníků.

V případě, že by zájemců bylo víc, mohu vypsát ještě jeden těsně poté - od 19,30 do 21,00.

Zdůrazňuji, že kurs je určen začátečníkům! Omlouvám se těm, kteří čekali vypsání nějakého "kurzu pro pokročilé".

Vy z vás, kdo máte zájem, zavolejte mi prosím co nejdříve domů na telefon 924 13 a to každý den po 8. hodině večerní.

První hodina se bude konat 7.10.1997.

Jaroslav F. Pechar

Naši prvňáci

Bašťová Veronika (Vlčice)
Berková Michala (Strmilov)
Čeloud Marek (Česká Olešná)
Hojková Markéta (Strmilov)
Holec Tomáš (Strmilov)
Chramosta Lukáš (Strmilov)
Kubín Lukáš (Vlčice)
Krbečková Jitka (Vlčice)
Lehejček Antonín (Strmilov)
Lehejček Martin (Strmilov)
Michálek Petr (Strmilov)
Nořinská Michala (Strmilov)
Pohůnková Tereza (Vlčice)
Popelka Zdeněk (Strmilov)
Procházková Veronika (Budkov)
Steinhauser František (Strmilov)
Svoboda Karel (Budkov)
Šteflíček Jan (Strmilov)
Vondruš Vladimír (Strmilov)
Vrána Pavel (Strmilov)

Redakce se připojuje ke gratulantům....

(V pořadí, ve kterém za předchozí dva měsíce někteří naši spoluobčané své jubileum oslavili.)

Jírová Božena Strmilov82 let
 Příbylová Růžena Strmilov85 let
 Vetiška Vladimír Česká Olešná60 let
 Steinhauserová Milena Strmilov60 let
 Vobrová Marie Strmilov87 let
 Dohnalová Růžena Strmilov82 let
 Jankovský Petr Strmilov70 let
 Nesporá Johana Strmilov82 let
 Křenkova Anna Strmilov85 let
 Stránská Ludmila Malý Jenšov70 let
 Steinhauserová Růžena Strmilov92 let
 Honzalová Věra Strmilov70 let
 Malík Ludvík Strmilov83 let
 Švehla Jaromír Leština83 let
 Kozel Miroslav Česká Olešná70 let
 Koutná Marie Strmilov70 let
 Vobrová Božena Palupín70 let
 Jakubec Karel Strmilov82 let
 Šteflíček Oldřich Strmilov60 let
 Urbanová Jindřiška Strmilov60 let
 Hronová Leopoldina Strmilov70 let

Emmerová Milada Strmilov 60 let
 Šteflíčková Marie Strmilov 60 let
 Jirků Božena Česká Olešná 88 let
 Holzapfl Zdeněk Strmilov 60 let

Doškář Václav Strmilov 90 let
 Chadimová Marie Palupín 89 let
 Frühaufová Marie Strmilov 60 let
 Chadimová Františka Strmilov 81 let

Mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti do dalších let!

Obyvatelé Chocně děkují za pomoc...

Pokd byste někdy jeli směrem na Pardubice a pokračovali na Šumperk, můžete po cestě navštívit i Chocně. 14.7.97 zřídil Obecní úřad v Chocni účet u Komerční Banky. Účel byl jediný - vzniklo jedno z mnoha povodňových kont. Na tom by nebylo zas tak nic zajímavého, kdyby se tento účet nestal cílem pro finanční sbírku, která se před časem konala na strmilovském Obecním úřadě. Všem dárcům patří vřelý dík - vždyť celkem se v rámci finančních darů sešlo 38 090,- Kč a Obecní úřad tuto částku doplnil na kulatých 50 000,- Kč. Tyto peníze pak byly zaslány na pomoc výše uvedené obci.

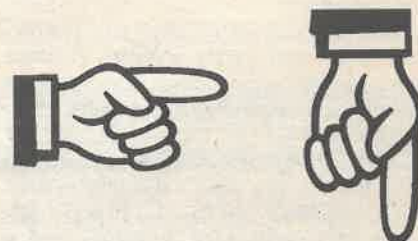
Za všechny povodní postižené "Chocenačky" vám děkují i Strmilovské noviny.

Asi poslední "várka" vědeckých přísloví:

- ☐ 1. Podmínkou koexistence jedince druhu Homo sapiens a společenství druhu Canis lupus je sjednocení akustické signální soustavy.
- ☐ 2. U závodů na zpracování obilí, řízených mytologickými bytostmi je poměrně nízká produktivita práce vyvážena naprostou spolehlivostí.
- ☐ 3. Kinetická energie eroticky motivovaného bilaterálního, zpravidla heterosexuálního vztahu může být použita k transferu vysokých geologických útvarů.
- ☐ 4. Soustavnou výchovu mladého občana k obraně vlasti nelze srovnávat s občankou, zakládající výdělečný vztah na své laktaci schopnosti.
- ☐ 5. Schopnost operativně řešit životní situace k vlastnímu prospěchu na základě vyššího stupně intelektu hominis sapiens se

nerovná drahám libovolného tvaru, vedným jakýmkoli bodem prostoru.

- ☐ 6. Odolnost rostliny, opatřené žahavými chloupky, vůči poklesu teploty pod 273,14 Kelvinů je dokonalá.
- ☐ 7. Částečná imobilita muskulatury, prýstící z pasivity příslušného cerebro-rálního centra vede k souhrnu nepříznivých okolností pro jedince přímo fatálních a zbavených veškerých chloupků a jiného porostu.
- ☐ 8. Verbální komunikace, vedená s temně přitlumeným zabarvením a snížením decibelů na minimum slyšitelnosti, je v přímé korelaci s jednoduchým vyoráváním brambor.
- ☐ 9. Informační kapacita jedince po sistaci srdeční činnosti je rovna plynovým zplodinám jeho metabolismu.

- 9. Mrtvý prd ví.
 - 8. Co je šeptem, to je s čertem.
 - 7. Líná huba - hoře neštěstí.
 - 6. Mrazí koprivku nespálí.
 - 5. Chytrkost nejsou žádné čary.
 - 4. Vojna není kořna.
 - 3. Láska hory přenáší.
 - 2. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.
 - 1. Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.
- Vědecká přísloví - původní znění**

Jsou dobré cesty

Jsou dobré cesty k chození,
po nichž lze kráčet bez obav,
že noha někde uvízne
a člověk nezůstane zdráv.

Však mnoho cest i takových,
jež velmi zrádné jsou,
ne pevných, ale bahnitých,
i po těch lidé jdou.

Jsou na nich často zranění
a prožívají bolest zlou,
nejsou však k změně ochotní,
z cest špatných nesejdou.

Ty dobré cesty na světě,
po nichž je radost jít,
jsou z pevných dílů složeny
a je tam štěstí, klid.

Petr Jankovský

Z nejdůležitějších myšlenek lidstva

(Opožděný diskuzní příspěvek pro mezinárodní konferenci "Forum 2.000", která se konala v Praze 4. září 1997 na popud prezidenta České republiky Václava Havla a nositele Nobelovy ceny za literaturu Elieho Wiesela.)

Člověk je označován jako homo sapiens, což znamená, že je mimo jiné obdařen rozumem či moudrostí. Tím se odlišuje od ostatních tvorů, žijících na zemi, kteří myslet nedovedou.

Právě díky této vyjímečné schopnosti se člověku daří objevovat stále nové a nové věci, řešit složité problémy a odpovídat a nakonec odpovědět na otázky, které dosud zodpověditelné nebyly.

Jedná se o nesmírný duchovní pokrok, který, díky schopnosti myšlení, dosáhlo lidstvo za dobu své existence, a to ve všech praktických i teoretických oblastech vědy, techniky i umění.

Skoro jakoby pro člověka neexistovala žádná hranice pro jeho další myšlenkový vzestup, ať již se jedná o záležitosti praktického, edisonovského rázu, kdy ustavičně a z celého světa přicházejí zprávy o nových významných vynálezech a objevech, ať již se jedná o pokrok v čistě teoretickém bádání einsteinovského charakteru, kdy jedinými pomůckami pro badatelskou činnost jsou tužka a papír, kam myslitel zachycuje výsledky svého duševního úsilí.

Jsou lidé, kteří vymyšlení nových věcí věnují všechny své síly a nic jiného, než právě jejich práce nemá pro ně cenu a význam.

Musíme se obdivovat jejich úžasné vytrvalosti s jakou přistupují ke svému úkolu, kdy

přes všechny překážky a nepochopení ze strany svých kolegů, často i svých nejbližších, se věnují své práci a dovádějí své nápady ke konečné realizaci.

Bez těchto jednotlivců bychom dosud neměli ani kolo, ani parní stroj, natož důmyslné počítače a umělé družice.

Je dobré, že tito lidé, zapálení pro věc, zde vždycky byli a stále jsou. Kéž by jich bylo čím dál tím víc. Naopak, aby ubývalo konzervativců, kteří by pro svůj klid a pohodlí byli rádi, aby vše zůstalo při starém a nic se již nemuselo objevovat ani řešit.

Přesto je třeba říci, že to, co bylo dosud objeveno a vynalezeno, není to nejdůležitější pro lidskou společnost. Dokonce je všeobecně známo a platí, že i ten největší vědecký a technický pokrok nemusí znamenat vůbec nic, pokud není nastolen žádoucí mír mezi národy, rasami, náboženstvími, které jsou v současné době ve světě.

Prostě: "Pokud lidé k sobě nebudou lidštější a ohleduplnější než byli dosud, technické a vědecké úspěchy nejen že jim nebudou nic platné, ale naopak je mohou smrtelně ohrozit."

To specifické, čím by se měl člověk odlišovat od ostatních živých tvorů na zemi, je skutečnost jeho vzájemného spojení v míru. Nejen že nebude ubíjet slabé a nemocné ve svém společenství, ale bude jim pomáhat a o ně se starat.

Bohužel onen zákon, platící v přírodě, kdy slabí jsou obětováni v prospěch silnějších, do veliké míry a často zcela platí mezi lidmi také. Zvláště to platí pro všechny autoritativní, diktátorské politické režimy, které s cynismem jim vlastním se zbavují nejen všech politicky nepohodlných, ale i všech slabých, nemocných a ekonomicky nepoužitelných jedinců a celých skupin v hojně míře a beztržně.

V žádném případě to nejlepší z myšlenek lidstva nemůže být nic z těchto diktátorských systémů, ale jediné ono myšlenkové úsilí demokraticky smýšlejících politiků, vědců i umělců, bojujících proti jakékoliv národnostní, náboženské či sociální povýšenosti, usilujících o sjednocení všech národů světa v jedné velké ochranné společenství lidí, kteří se budou ochotně zapojovat do všech humanitních a ekologických akcí, potřebných pro zachování světového míru.

Protože se přitom jedná o tak velké dílo, musí se na něm a jeho zúčastnit bezvýhradně všechny národy světa.

Bohužel všichni ti, kteří jsou hlasateli a obhájci těchto velikých myšlenek, naráží na odpor ze strany těch, kteří žijí jen pro své osobní zájmy, pracují jen pro svůj osobní prospěch a nemají zájem zapojit se do tohoto díla.

V úvodu tohoto článku bylo již konstatováno, s jak velkými obtížemi se museli potýkat ti, kteří přinášeli světu nové vynálezy a objevy.

Čím větší boje však musí svádět ti, kterým leží na srdci budoucnost této země a jejich

obyvatel. Kolika vlivným a mocným vadí jejich volání po nutnosti světového míru. Vždyť je v tomto světě ještě mnoho těch, kteří si zakládají na své národnosti, rase, náboženské příslušnosti a společenské třídě, k níž patří.

Skoro se zdá, že práce oněch nadšenců pro lepší svět je zatím spíše korunována nevděkem a posměchem. Oni se nemohou ani bránit, neboť nemají ve svých rukou žádnou politickou moc a tudíž ani prostředky na uskutečnění své vize.

Po skončení "Fora 2.000" bylo konstatováno, že i tuto konferenci, svolanou naším prezidentem, postihne brzy stejný osud jako již mnoho konferencí předešlých, vedených v podobném duchu, že bude brzy zapomenuta.

Domnívám se, že tomu tak nebude. Již proto, že na ní byly vysloveny ty nejlepší myšlenky, které kdy ve světě vůbec se zrodily.

Petr Jankovský

Informace z obecní knihovny

Týden veřejných knihoven uskutečněný ve dnech 22.-27. září v co největším počtu knihoven celé republiky přináší našim čtenářům některé zajímavé akce.

- Pro nové čtenáře v tomto týdnu možnost přihlášky zdarma.

- Pro čtenáře žádostivé novinek jedenáct nových titulů:

○ Novák P.K.	Vše o Vlastě Javořícké
○ Lanczová L.	Sólo pro Kristýnu
○ Rudolf S.	Moje paličaté IQ
○ Dědková J.	Křehčí než porcelán
○ Steelová D.	Zášť
○ Laudanová D.	Dr. Quinová - VI. díl
○ Spencerová L.V.	Píseň domova
○ Mahlerová H.C.	Láska a nenávisť
○ Mahlerová H.C.	Kouzelná moc lásky
○ Francis D.	Tvrdý úder
○ Chandler R.	Na horách se nevráždí

a dalších deset titulů získaných v rámci meziknihovní výpůjční služby.

- pro starostu obce, nebo jeho zástupce možnost seznámení s programem výpůjček Městské knihovny v Jindřichově Hradci v rámci internetu. Ten umožňuje mimo jiné nahlédnout do fondu naučné literatury všech napojených knihoven.

M. Jebavý - knihovník

Místní organizace Junák děkuje obecnímu úřadu za pomoc při organizaci a všem ostatním, kteří pomáhali při stavbě stanů dětského tábora v Malém Jeníkově.